

Baraba sau Isus?

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Baraba sau Isus? (Matei 27.15-26)

În lupta mare dintre întuneric și lumină, pe care am studiat-o, ne întâmpină în mod deosebit adevărul cuvântului pe care îl găsim scris la începutul evangheliei după Ioan: „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om [aceasta înseamnă: îl pune în lumină], venind în lume” (Ioan 1.9). Fie că este vorba de Iuda (sau unul din ceilalți ucenici), de marii preoți împreună cu toți bătrânii și cărturarii, sau de întreg sinedriul, sau de Pilat sau Irod sau, așa cum vom vedea, de întreg poporul – cu cât ei vin mai aproape de razele „Luminii adevărate”, cu atât mai mult toți trebuie să dea pe față adevărata stare a inimii lor.

La urechile guvernatorului ieșit din pretoriu afară ajunge o gălăgie furioasă. „Și mulțimea, scoțând strigăte, a început să ceară lui Pilat ce avea obicei să le facă totdeauna” (Marcu 15.6-8). „La sărbătoare, Pilat le elibera un întemnițat, pe care-l cereau ei”, și în afară de Domnul mai era în discuție Baraba, un întemnițat ajuns evident în conflict cu legile potentatului străin. Nu era încă nicidecum clar spre cine se îndreptau dorințele poporului. Înaintea ochilor guvernatorului se deschide în acest obicei (Luca 23.17) o cale nouă ca să evite luarea unei hotărâri din partea lui. „Și Pilat, strângând pe preoții cei mai de seamă, pe cei mari și pe popor, le-a zis: „Mi-ați adus înaintea pe Omul acesta ca pe unul care abate poporul. Și iată, după ce L-am cercetat amănunțit înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care-L acuzați. Și nici Irod nu L-a găsit vinovat, căci ni L-a trimis înapoi; și iată, El n-a făcut nimic vrednic de moarte” (Luca 23.13-15). El însuși era convins de nevinovăția Domnului, așa cum el a spus deja odată (Luca 23.4), și de asemenea și Irod în felul cum L-a trimis înapoi a depus o mărturie elocventă despre – vorbim în sensul în care s-a exprimat el – lipsa de însemnătate și lipsa de pericol a acestui presupus concurent. Nu s-ar face de rușine el și funcția sa de judecător roman cu condamnarea unui astfel de Om? „Eu deci, după ce-L voi pedepsi, Îi voi da drumul” (Luca 23.16).

Să nu reușească și de data aceasta – ca întotdeauna altă dată – supremația spirituală și inteligența politică a acestui guvernator să influențeze poporul acesta scindat în partide „pro” și „contra”, ca cei rezervați din popor să câștige supremația? El speră în numărul mare al adeptilor Aceluia care sta înaintea lui, și pe care marii preoți erau geloși. „Căci știa că din invidie dăduseră pe Isus în mâinile lui” (Matei 26.18). Astfel el aruncă mărul discordiei între ei: „Vreți deci să vă eliberez pe „Împăratul iudeilor?”” (Ioan 18.39). – „Pe care voiți să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?” (Matei 27.17).

Aici era vorba de o hotărâre din partea poporului, așa cum niciodată ea nu a avut loc și niciodată nu va mai avea loc, pentru un moment crucial în istoria omenirii întregi. – Să presupunem că cineva citește pentru prima dată în viața sa această istorie impresionantă și niciodată nu ar fi auzit de sfârșitul pe care Domnul slavei, Omul din cer, „l-a avut în Ierusalim”, - cum ar citi el cu respirația tăiată versetele care urmează! Când a venit hotărârea marilor preoți și a bătrânilor poporului, nu mai putea fi nici o îndoială că ei vor duce până la sfârșit planul demult pus la cale; și momentele scurte, în care Pilat și Irod, puși la probă, s-au închis față de o cunoaștere mai bună și față de poruncile cele mai simple ale bunătății

Baraba sau Isus?

omenești, trezesc într-un astfel de cititor numai interese temporale. Dar acum poporul, poporul Său – cum se va decide acest popor, cum vor face marea alegere, înaintea căreia era pus: Baraba sau Isus?

Mai putea fi, privind omenește, vreo îndoială – nu trebuia acum totul să se schimbe în favoarea Nazarineanului disprețuit?

De la începutul slujbei Sale, pe tot drumul L-a urmat o mare mulțime de popor, da, „mulțimi” din toate colțurile țării. Ei se înghesuiau în jurul Lui, așa că „se călcau unii pe alții” (Luca 12.1), „se înghesuiau spre El” (Marcu 3.10), „erau mulți care veneau și se duceau” (Marcu 6.31), așa că El și ucenicii Lui „nu avea timp nici măcar să mănânce”, că deseori El nu reușea să Se retragă în liniște, deoarece „toți” „Îl căutau” mereu (Marcu 1.37). Cât de mult era El dorit de ei! Și cu ce dragoste a întâmpinat El mereu nevoile lor! Cât de des citim despre El, că „I s-a făcut milă” (Matei 9.36) de ei, deoarece ei „erau ca niște oi care n-au păstor”. El i-a învățat, i-a hrănit, a vindecat pe toți bolnavii lor și pe cei slabi ai lor. Au rămas toate acestea fără ecou în inimile lor? Nu! Noi citim: „mulțimea cea mare Îl asculta cu bucurie” (Marcu 12.37), „toți mărturiseau pentru El” (Marcu 4.22), „mulțimile au rămas uimite de învățătura Lui” (Matei 7.28,29), „au slăvit pe Dumnezeu” (Matei 9.8; 15,31) din cauza minunilor pe care El le făcea, spunând: „Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel!” (Matei 9.33). Da, ei au recunoscut: „Cu adevărat Acesta este Prorocul cel așteptat în lume” și au vrut să-L facă împărat (Ioan 6.14,15).

Ce convoi mare a trecut atunci prin Ierihon urcând spre Ierusalim, la sărbătoare (Marcu 10.46)! Ce intrare triumfală în oraș! „Mulțimile care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă strigau: ‚Osana, Fiul lui David! Bindecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana, în cele preainalte!’ „Toată cetatea a fost mișcată” (Matei 21.8 și versetele următoare) și a ieșit în întâmpinarea Lui. În astfel de împrejurări înțelegem bine că marii preoți și fariseii „se temeau de popor” (Luca 22.2); ei au mărturisit și „au zis între ei: ‚Vedeți că nu câștigați nimic: iată, lumea se duce după El!’” (Ioan 12.19).

Atunci când Pilat a pus mulțimii acea întrebare, un timp lucrurile stăteau pe muchie de cuțit: El nu s-a înșelat că va putea produce o cotitură în mijlocul mulțimii agitate. Dar înainte să se poată da un răspuns – Dumnezeu a permis aceasta -, el, șezând pe scaunul de judecată și fiind gata să ia o hotărâre, este distras printr-un mesaj al soției sale, care a trimis să i se spună: „Să n-ai nimic a face cu Acel om drept, căci azi am suferit mult în vis din cauza Lui!” (Matei 27.19).

Acest moment a fost folosit cu iscusință de marii preoți și de bătrâni, prin aceea că „au agitat mulțimea ca să ceară lui Pilat să le elibereze mai bine pe Baraba” (Marcu 15.11), și aceștia „au înduplecat mulțimile să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare” (Matei 27.20). „Mai bine pe Baraba” – putea fi o caracterizare mai bună pentru conducătorii lui Israel? Însă poporul s-a dovedit demn de conducătorii lui.

Știm foarte bine cât de nepotrivit este să îndreptăm „mulțimea” înapoi și încolo! Și aici a reușit foarte bine; și când Pilat, cuprins de o teamă superstițioasă din cauza visului și întărit în planul său, se adresează din nou mulțimii cu o întrebare, spre uimirea lui și totodată spre derutarea lui, îl întâmpină strigătul unanim: „Ia pe Acesta și eliberează-ne pe Baraba!” (Luca

Baraba sau Isus?

23.18) – „Atunci toți au strigat din nou ...” (Ioan 18.40); „au strigat cu toții, într-un glas” – Cuvântul lui Dumnezeu prezintă cu o exactitate riguroasă unanimitatea întregului popor în lepădarea lui Isus, Mesia, a Fiului lui Dumnezeu.

„Nu pe El, ci pe Baraba! Și Baraba era un tâlhar” (Ioan 18.40). Aceasta este tot ceea ce Ioan relatează despre acest favorit al poporului; și aceasta este destul. Dar în celelalte evanghelii auzim din belșug, că el era un „răzvrătit” (Marcu 15.7), conducătorul unei bande care a săvârșit un omor (Luca 23.19), un „întemnițat vestit” (Matei 27.16), cu cea mai rea reputație. Numele lui – fiu al tatălui – sună ca o ironie diabolică, ca și cum satan voia să pună o caricatură în fața „unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14); și deoarece ei „aveau ca tată pe diavolul”, „făceau poftelile tatălui lor” (Ioan 8.44). Și aici „lumea iubea ce era al ei” (Ioan 15.19). Astfel ei „au cerut să li se dăruiască un ucigaș” și „au tăgăduit înaintea lui Pilat pe Cel sfânt și Cel drept, când el se hotărâse să-I dea drumul” (Faptele Apostolilor 3.13,14).

Odată conduse în această direcție, valurile patimilor poporului au lovit sălbatic asupra Omului liniștit, Victima lor nevinovată. „Pilat le-a zis: ‚Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?’” (Matei 27.22) – Nefericit Pilat! Așa va ajunge oricine, care nu are putere să asculte de glasul de avertizare al conștiinței, curând să nu mai știe ce „trebuie să facă” cu revelarea dragostei și harului lui Dumnezeu! – „Dar ei au strigat, zicând: ‚Răstignește-L! Răstignește-L!’” (Luca 23.21). Atunci el mai face o încercare – destul de slabă pentru un om aflat într-o poziție de autoritate și responsabilitate deplină: „Dar Acesta ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce-L voi pedepsi, Îi voi da drumul.” (Luca 23.22) Dar ceea ce mai era încă voință cinstită în acest om – cu siguranță nu era multă -, este spulberată acolo definitiv de furtuna patimilor dezlănțuite. „Ei au început să strige și mai tare” (Matei 27.23); „dar ei stăruiau, strigând în gura mare, cerând ca El să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit” (Luca 23.23).

Iarăși s-a atins un punct culminant în derularea evenimentelor, la care noi involuntar zăbovim cu sentimente de profundă rușinare. Această furie oarbă, această furtună dezlănțuită, aceste patimi sălbatice, nestăpânite – erau împotriva Unuia, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pământul acesta pentru salvarea fiilor oamenilor pierduți. Nu avea El drepturi asupra viei Sale, asupra acestui popor? Cât de mult S-a ostenit El pentru el, și totul a fost zadarnic. „Mai avea pe singurul și preaiubitul Său Fiu; la urmă L-a trimis și pe El la ei. ‚Vor avea respect pentru Fiul Meu’, zicea El” (Marcu 12.6). Nu, ei nu au avut respect față de El, Cel care era revelarea desăvârșită a dragostei lui Dumnezeu; și ei nu s-au rușinat să se descopere pe ei înșiși în modul cel mai rușinos și mai nenorocit. Vai, ce este omul! Căci a fost așa cum s-a ajuns să se spună deseori – destul de nechibzuit: aceia, care ieri mai strigau „Osana!”, astăzi strigă: „Răstignește-l! Răstignește-l!” Dintr-un entuziasm arzând cu vâlvătaie s-a ajuns ca să zicem așa peste noapte la ura cea mai amară și la vrăjmășie de moarte.

Această schimbare radicală venită deodată nu avea un temei solid. Ce rău a făcut El? Pilat însuși pune această întrebare, și așa cum am văzut, cu siguranță nu superficial. De șapte ori mărturisește înaintea întregului popor acest deținător al puterii nedrept și brutal – păgânul înaintea poporului pământesc al lui Dumnezeu! – că Acela, pe care ei Îl acuză de infracțiune demnă de moarte, era nevinovat în ochii lui; și el s-ar fi putut referi nu numai la Irod, ci și la

Baraba sau Isus?

soția lui și la trădător.²⁰ Astfel Pilat cedează înaintea lor. „Pilat a văzut că nu ajunge la nimic” – aceste cuvinte lasă să se vadă slăbiciunea morală a guvernatorului; „ci se face mai mare tulburare” (Matei 27.24) – aceasta dovedește din nou dragostea sa pentru onoare și pentru lume, teama de a pierde poziția lui înaltă; „Pilat a vrut să facă pe placul mulțimii” (Marcu 15.15) – aceasta arată dependența sa și teama lui de oameni. „Pilat a hotărât să li se împlinească cererea” (Luca 23.24).

Gestul de nevinovăție al guvernatorului dă naștere în cele din urmă la acel jurământ îngrozitor, care ne arată unde a dus satan pe poporul acesta. „Tot poporul a răspuns și a zis: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”” (Matei 27.24,25). – Dumnezeu, care cunoaște toate cuvintele noastre și care ne ia pe cuvânt, în îndelunga Sa răbdare a mai acordat acestui popor o perioadă de încă 40 de ani, pentru ca apoi să exercite în sensul adevărat al cuvântului blestemul pe care și l-au ales singuri, la toți aceia care până atunci nu au crezut Evanghelia.²¹ Și astăzi încă poporul nefericit, orbit, poartă urmările acestui blestem (Matei 24.9 și versetele următoare) – până când judecățile necazului cel mare „vor sfârși timpul lui de suferință” (Isaia 40.2), și anume într-un fel îngrozitor care depășește orice imaginație.

„Atunci le-a eliberat pe Baraba” (Matei 27.26). – „Le-a eliberat pe cel care fusese aruncat în închisoare pentru răscoală și omor, pe care-l cereau ei, iar pe Isus L-a lăsat în voia lor.” (Luca 23.25).

²⁰ Dumnezeu, care de mai multe ori a intervenit cu o mărturie dată din cer pentru Fiul Său preaiubit, aici, în aceste ore și în această zi Se retrage – noi știm de ce. Însă El a purtat de grijă ca nevinovăția Fiului Său în timpul suferințelor și morții Sale să fie mărturisită mereu (de unsprezece ori) de către oameni (Iuda, Pilat, soția lui Pilat, tâlharul și sutașul) (Matei 27.4; Luca 3.4,14,15,22; Ioan 19.4,6; Matei 27.19,24; Luca 23.41,47).

²¹ Un milion de iudei au fost omorâți de către romani la distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos de către biruitori.